

Arrest

nr. 254 240 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent soennitisch moslim, maar weet niet met zekerheid of u tot de etnische groep van de Pashtoun of de Dari-sprekers behoort. U bent afkomstig uit het dorp Zerani, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent acht jaar naar school geweest en volgde zeven maanden een opleiding aan de politieacademie van Nangarhar. Hierna werd de situatie voor mensen die voor de overheid werken echter steeds onveiliger, waardoor u besliste geen job aan te nemen bij de politie, maar in de bouw ging werken. Uw ouders,

echtgenote, drie kinderen en twee jongere broers wonen nog steeds in Zerani. Uw vier zussen zijn gehuwd en wonen bij hun echtgenoten in het dorp.

Uw derde broer (...) werkte voor de Amerikanen op een basis in Laghman. Hij werkte als mecaniciens en moest de voertuigen van de Amerikanen herstellen. Hij begon met deze job ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek. Op een donderdag kreeg uw vader een dreigbrief van de taliban. Deze brief ging over het werk dat uw broer uitvoerde. De taliban stelden dat uw broer zijn job moest stoppen, daar ze hem anders zouden doden. Die donderdagavond kwam uw broer naar huis, daar hij de vrijdag altijd verlof had. Hij nam de brief echter niet serieus en besliste om gewoon verder te blijven werken. De zaterdagochtend vertrok hij dan ook weer naar zijn werk in Laghman. Hij werd echter gedood door de taliban. Drie dagen was hij vermist. Het nieuws van zijn dood kwamen jullie te weten, nadat dorpelingen zijn lichaam vonden bij het bos aan de begraafplaats. Jullie gingen zijn lichaam ophalen en begroeven hem. Op de begrafenis van uw broer vertelde een dorpeling aan uw vader dat ook zijn andere zoon, u dus, problemen zou krijgen en gedood zou worden, omdat u gestudeerd had aan de politieacademie. Vervolgens sprak uw vader met uw schoonbroer (...). (...) kende iemand, voor wie hij een huis gebouwd had, die een smokkelaar was. Hij regelde dan ook uw reis. De smokkelaar bracht u met de auto via Jalalabad naar Kabul. Daar kocht hij een ticket voor de bus naar Nimroz. Aangekomen in Nimroz belde u uw schoonbroer op. U zei dat u wilde terugkomen. (...) zei echter dat u niet kon terugkomen, en dat de taliban uw huis hadden aangevallen. Toen uw moeder en uw vrouw de taliban probeerden tegen te houden, hadden ze uw moeder weggeduwd waardoor haar been gebroken was. Ook hadden ze de arm en het gezicht van uw vrouw verbrand. Uw schoonbroer zei dat u niet kon terugkeren, of dat u anders gedood zou worden. Vervolgens reisde u verder.

In Hamal 1398 (omzetting westerse kalender: maart 2019) verliet u uw land. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam op 21 januari 2020. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 24 januari 2020. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u gestudeerd heeft aan de politieacademie en uw broer werkte voor de Amerikanen en daarom door hen gedood werd.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten voor: uw taskara, deze van uw broer (...) en uw vader (...), de eerste pagina's uit uw paspoort verkregen op 06/01/2016, een certificaat van uw opleiding aan de politieacademie in 2016 en een badge hiervan, twee badges van de job van uw broer (een geldig tot 31/08/2019 en een tot 20/02/2019), een werkcontract van uw broer bij AMS, een dreigbrief van de taliban gericht aan uw broer, een brief waarin de dorpsouderen van Zerani uw problemen bevestigen en een reeks medische documenten omtrent uw moeder en uw echtgenote.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofd kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u een opleiding volgde aan de politieacademie en uw broer voor de Amerikanen werkte en door de taliban werd gedood. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken

doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Inzake uw vrees beroept u zich in eerste instantie enerzijds op het profiel van uw broer (...) die voor de Amerikanen werkte, en anderzijds op het feit dat uw broer gedood werd door de taliban vanwege zijn job (CGVS, p.14). Er dient echter opgemerkt te worden dat het voor het CGVS onmogelijk is om na te gaan of het overlijden van uw broer effectief gelinkt is aan zijn job voor de Amerikanen. Uzelf slaagt er niet in om de vermeende omstandigheden van de dood van uw broer aan te tonen. Ten eerste zou uw broer omwille van zijn job als mecanicien voor de Amerikanen een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban. In deze brief stelden de taliban dat uw broer zijn job moest stoppen, daar hij anders problemen zou krijgen. U legde deze brief voor (documentenmap, document 9; CGVS, p.15). Er dient hierbij opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op nietreguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Er kan dan ook zeer weinig bewijswaarde aan deze brief van de taliban toegekend worden. Verder is het opmerkelijk dat uw broer geen belang hechtte aan deze brief. Nochtans werden in het verleden reeds personen vermoord, die niet ingingen op de eisen van de taliban (CGVS, p.18). Het feit dat uw broer deze dreigbrief bijgevolg niet serieus neemt en bewust zijn leven en dat van zijn familie in gevaar brengt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Verder is het merkwaardig dat uw broer pas bedreigingen zou ontvangen van de taliban nadat hij reeds anderhalf jaar in dienst was bij de Amerikanen. U haalt als reden aan dat de taliban en de andere dorpelingen niet eerder op de hoogte waren van zijn werkactiviteiten (CGVS, p.13, 14, 15). Dit is echter weinig geloofwaardig. Wanneer iemand vroeg waar uw broer werkte, dan werd geantwoord dat hij nog steeds in de garage werkte in Cheknoori, waar hij voor zijn job bij de Amerikanen werkte (CGVS, p.13). Het is echter weinig geloofwaardig dat iedereen nog steeds zou denken dat uw broer in die garage werkte. Checknoori is immers naast uw dorp Zerani te situeren (CGVS, p.8). Dat niemand in anderhalf jaar tijd zou te weten zijn gekomen dat uw broer niet meer in de garage in Checknoori werkte, is dan ook weinig aannemelijk. Ook de taliban zullen hier bijgevolg ongetwijfeld reeds eerder van op de hoogte geweest zijn. Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat ze uw broer nog voor langere tijd ongestoord zouden hebben laten samenwerken met de Amerikanen vooraleer hij enige bedreigingen ontving. Dit alles doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die uw broer van de taliban zou gekregen hebben en bijgevolg ook aan de omstandigheden waarin uw broer om het leven zou gekomen zijn. Verder haalt u aan dat het lichaam van uw broer drie dagen nadat hij jullie huis verlaten had teruggevonden werd bij de begraafplaats van uw dorp (CGVS, p.16). Dit kan echter niet gestaafd worden. Even goed kwam uw broer om het leven bij een algemene aanval in de regio, hetgeen niet wil zeggen dat de taliban hem vermoord zouden hebben vanwege zijn job voor de Amerikanen. Het CGVS betwist de dood van uw broer dan ook niet, maar er kan weinig geloof gehecht worden aan de vermeende omstandigheden en redenen, namelijk zijn profiel en de bedreigingen door de taliban, waarna uw broer door hen om het leven zou gebracht zijn.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat het profiel van uw broer (...) als mecanicien niet betwist wordt, maar dient er echter opgemerkt te worden dat het profiel van uw broer als mecanicien voor de Amerikanen niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren in regio's niet onder controle van de taliban zijn. Zijn profiel als mecanicien bij de Amerikanen waarop u zich beroept voor uw vrees volstaat niet voor een toekenning van internationale bescherming. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de taliban niet de motivatie hebben om low profile personen buiten de regio's waar ze de controle hebben te viseren. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

Ten tweede zou u ook persoonlijk bedreigd worden door de taliban, daar u een opleiding volgde bij de politieacademie (CGVS, p.14). Deze bedreiging in uw hoofd kwam u ter ore door een dorpeling. Op de begrafenis van uw broer zou een dorpeling uw vader verteld hebben dat ook u in gevaar zou zijn (CGVS, p.16). U heeft echter geen idee welke dorpeling dit zou gezegd hebben. Ook zou u nooit aan uw vader gevraagd hebben welke dorpeling dit was (CGVS, p.16). Het is echter weinig aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Deze uitspraak van de dorpeling was immers de directe aanleiding van uw vertrek. Er kan dan ook minstens verwacht worden dat u op de hoogte bent wie hiervoor verantwoordelijk is, of dat u achteraf minstens enige informatie zou hebben proberen verschaffen hieromtrent. Dat u er niet in slaagt enige duiding te geven, doet dan ook een afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder is dit de enige waarschuwing die u zelf kreeg voor u het land verliet. Van de taliban zelf kreeg u nooit enige persoonlijke bedreigingen (CGVS, p.16, 17). Nochtans was het

dorp op de hoogte van uw opleiding aan de academie zo verklaarde u (CGVS, p.19). Volgens de documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek, volgde u deze opleiding van 03/12/1394 tot 13/06/1395 (omzetting westerse kalender: 22/02/2016 tot 03/09/2016) (documentenmap, document 5). Daarnaast stelt u dat u Afghanistan verliet in hamal 1398 (omzetting westerse kalender: maart 2019) (CGVS, p.17). Bijgevolg is het wel zeer opmerkelijk dat u na het volgen van de opleiding aan de politieacademie nog meer dan twee jaar zonder enige problemen in uw dorp kon verblijven. Wanneer de taliban u effectief om het leven wilden brengen, hadden ze hiervoor reeds zeeën van tijd. Het is dan ook een raadsel waarom ze u na al die jaren plots zouden willen doden, jaren nadat u deze opleiding had beëindigd. Bovendien ging u na de academie zelfs niet in dienst bij de politie en koos u voor een job in de bouw (CGVS, p.10, 11). U bezorgde de taliban dan ook geen enkele verdere of nieuwe aanleiding om in hun vizier te komen. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen in uw hoofde vanwege de taliban.

Verder zouden de taliban na uw vertrek binnengevallen zijn in uw huis (CGVS, p.14). Opnieuw is het weinig aannemelijk dat de taliban na al die tijd op deze manier de moeite zouden doen om u te pakken te krijgen. Ze hadden hiertoe reeds meer dan twee jaar de opportuniteit en dit zonder alle moeite van een inval in uw huis. U verbleef gewoon in het dorp en werkte in de bouw, en was bijgevolg reeds langere tijd een vogel voor de kat. Dat de taliban niet eerder een poging ondernamen om u mee te nemen of te doden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun bedreigingen jegens u. Ook is het wel zeer toevallig dat ze, na meer dan twee jaar, plots uw huis binnenvallen net op een moment dat u reeds vertrokken bent. Verder zouden uw moeder en uw echtgenote gewond geraakt zijn tijdens deze inval door de taliban (CGVS, p.14). Ter staving hiervan legt u een aantal medische documenten neer (documentenmap, document 13). Er kan hieruit echter niet worden afgeleid dat de verwondingen van uw moeder en echtgenote effectief te wijten zijn aan de door u aangehaalde omstandigheden. Zo dateren bepaalde medische documenten reeds van 2018 en januari 2019, en zou de inval op uw huis kort na uw vertrek uit het dorp in hamal 1398 (omzetting westerse kalender: maart 2019) plaatsgevonden hebben, daar u zich op dat moment nog in de provincie Nimroz bevond in Afghanistan (CGVS, p.14). Dit toont aan dat deze medische problemen ook voor de vermeende inval reeds aanwezig waren. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat bepaalde verwondingen of medische problemen te wijten zijn aan een inval door de taliban, omdat deze op zoek waren naar u. Bijgevolg slaagt u er niet in om deze inval van de taliban te staven.

Ook de andere documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en de bladzijde uit uw paspoort bewijzen hoogstens uw nationaliteit en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. De taskara van uw vader en uw broer bewijzen louter hun identiteit, wat niet in twijfel wordt getrokken. De twee badges van het werk van uw broer en zijn werkcontract bewijzen mogelijk zijn tewerkstelling voor de Amerikanen. Zoals supra reeds aangehaald betwist het CGVS het profiel van uw broer als mecanicien niet, maar is dit profiel niet van die aard dat u een verhoogd risico op vervolging dient te koesteren. Uw eigen badge en opleidingscertificaat bevestigen dat u enkele jaren geleden een opleiding volgende aan de politieacademie. Opnieuw toont dit echter geen vervolging in uw hoofde aan, zie supra. Verder hebben de dreigbrief van de taliban voor uw broer en de brief waarin de dorpsouderen van Zerani uw problemen bevestigen weinig bewijswaarde. Zo hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is. Ook blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Verder werden de medische documenten supra reeds besproken. Ook deze documenten staven een vrees op vervolging in uw hoofde niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een

situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en

belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Zerani. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielfreelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u een opleiding volgde aan de politieacademie en uw broer voor de Amerikanen werkte en door de taliban werd gedood. Het Commissariaatgeneraal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Inzake uw vrees beroept u zich in eerste instantie enerzijds op het profiel van uw broer (...) die voor de Amerikanen werkte, en anderzijds op het feit dat uw broer gedood werd door de taliban vanwege zijn job (CGVS, p.14). Er dient echter opgemerkt te worden dat het voor het CGVS onmogelijk is om na te gaan of het overlijden van uw broer effectief gelinkt is aan zijn job voor de Amerikanen. Uzelf slaagt er niet in om de vermeende omstandigheden van de dood van uw broer aan te tonen. Ten eerste zou uw broer omwille van zijn job als mecanicien voor de Amerikanen een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban. In deze brief stelden de taliban dat uw broer zijn job moest stoppen, daar hij anders problemen zou krijgen. U legde deze brief voor (documentenmap, document 9; CGVS, p.15). Er dient hierbij opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op nietreguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Er kan dan ook zeer weinig bewijswaarde aan deze brief van de taliban toegekend worden. Verder is het opmerkelijk dat uw broer geen belang hechtte aan deze brief. Nochtans werden in het verleden reeds personen vermoord, die niet ingingen op de eisen van de taliban (CGVS, p.18). Het feit dat uw broer deze dreigbrief bijgevolg niet serieus neemt en bewust zijn leven en dat van zijn familie in gevaar brengt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Verder is het merkwaardig dat uw broer pas bedreigingen zou ontvangen van de taliban nadat hij reeds anderhalf jaar in dienst was bij de Amerikanen. U haalt als reden aan dat de taliban en de andere dorpelingen niet eerder op de hoogte waren van zijn werkactiviteiten (CGVS, p.13, 14, 15). Dit is echter weinig geloofwaardig. Wanneer iemand vroeg waar uw broer werkte, dan werd geantwoord dat hij nog steeds in de garage werkte in Cheknoori, waar hij voor zijn job bij de Amerikanen werkte (CGVS, p.13). Het is echter weinig geloofwaardig dat iedereen nog steeds zou denken dat uw broer in die garage werkte. Checknoori is immers naast uw dorp Zerani te situeren (CGVS, p.8). Dat niemand in anderhalf jaar tijd zou te weten zijn gekomen dat uw broer niet meer in de garage in Checknoori werkte, is dan ook weinig aannemelijk. Ook de taliban zullen hier bijgevolg ongetwijfeld reeds eerder van op de hoogte geweest zijn. Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat ze uw broer nog voor langere tijd ongestoord zouden hebben laten samenwerken met de Amerikanen vooraleer hij enige bedreigingen ontving. Dit alles doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die uw broer van de taliban zou gekregen hebben en bijgevolg ook aan de omstandigheden waarin uw broer om het leven zou gekomen zijn. Verder haalt u aan dat het lichaam van uw broer drie dagen nadat hij jullie huis verlaten had teruggevonden werd bij de begraafplaats van uw dorp (CGVS, p.16). Dit kan echter niet gestaafd worden. Even goed kwam uw broer om het leven bij een algemene aanval in de regio, hetgeen niet wil zeggen dat de taliban hem vermoord zouden hebben vanwege zijn job voor de Amerikanen. Het CGVS betwist de dood van uw broer dan ook niet, maar er kan weinig geloof gehecht worden aan de vermeende omstandigheden en redenen, namelijk zijn profiel en de bedreigingen door de taliban, waarna uw broer door hen om het leven zou gebracht zijn.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat het profiel van uw broer (...) als mecanicien niet betwist wordt, maar dient er echter opgemerkt te worden dat het profiel van uw broer als mecanicien voor de Amerikanen niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren in regio's niet onder controle van de taliban zijn. Zijn profiel als mecanicien bij de Amerikanen waarop u zich beroept voor uw vrees volstaat niet voor een toekenning van internationale bescherming. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de taliban niet de motivatie hebben om low profile personen buiten de regio's waar ze de controle hebben te viseren. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

Ten tweede zou u ook persoonlijk bedreigd worden door de taliban, daar u een opleiding volgde bij de politieacademie (CGVS, p.14). Deze bedreiging in uw hoofd kwam u ter ore door een dorpeling. Op de begrafenis van uw broer zou een dorpeling uw vader verteld hebben dat ook u in gevaar zou zijn (CGVS, p.16). U heeft echter geen idee welke dorpeling dit zou gezegd hebben. Ook zou u nooit aan uw vader gevraagd hebben welke dorpeling dit was (CGVS, p.16). Het is echter weinig aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Deze uitspraak van de dorpeling was immers de directe aanleiding van uw vertrek. Er kan dan ook minstens verwacht worden dat u op de hoogte bent wie hiervoor verantwoordelijk is, of dat u achteraf minstens enige informatie zou hebben proberen verschaffen

hieromtrent. Dat u er niet in slaagt enige duiding te geven, doet dan ook een afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder is dit de enige waarschuwing die u zelf kreeg voor u het land verliet. Van de taliban zelf kreeg u nooit enige persoonlijke bedreigingen (CGVS, p.16, 17). Nochtans was het dorp op de hoogte van uw opleiding aan de academie zo verklaarde u (CGVS, p.19). Volgens de documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek, volgde u deze opleiding van 03/12/1394 tot 13/06/1395 (omzetting westerse kalender: 22/02/2016 tot 03/09/2016) (documentenmap, document 5). Daarnaast stelt u dat u Afghanistan verliet in hamal 1398 (omzetting westerse kalender: maart 2019) (CGVS, p.17). Bijgevolg is het wel zeer opmerkelijk dat u na het volgen van de opleiding aan de politieacademie nog meer dan twee jaar zonder enige problemen in uw dorp kon verblijven. Wanneer de taliban u effectief om het leven wilden brengen, hadden ze hiervoor reeds zeeën van tijd. Het is dan ook een raadsel waarom ze u na al die jaren plots zouden willen doden, jaren nadat u deze opleiding had beëindigd. Bovendien ging u na de academie zelfs niet in dienst bij de politie en koos u voor een job in de bouw (CGVS, p.10, 11). U bezorgde de taliban dan ook geen enkele verdere of nieuwe aanleiding om in hun vizier te komen. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen in uw hoofde vanwege de taliban.

Verder zouden de taliban na uw vertrek binnengevallen zijn in uw huis (CGVS, p.14). Opnieuw is het weinig aannemelijk dat de taliban na al die tijd op deze manier de moeite zouden doen om u te pakken te krijgen. Ze hadden hiertoe reeds meer dan twee jaar de opportuniteit en dit zonder alle moeite van een inval in uw huis. U verbleef gewoon in het dorp en werkte in de bouw, en was bijgevolg reeds langere tijd een vogel voor de kat. Dat de taliban niet eerder een poging ondernamen om u mee te nemen of te doden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun bedreigingen jegens u. Ook is het wel zeer toevallig dat ze, na meer dan twee jaar, plots uw huis binnenvallen net op een moment dat u reeds vertrokken bent. Verder zouden uw moeder en uw echtgenote gewond geraakt zijn tijdens deze inval door de taliban (CGVS, p.14). Ter staving hiervan legt u een aantal medische documenten neer (documentenmap, document 13). Er kan hieruit echter niet worden afgeleid dat de verwondingen van uw moeder en echtgenote effectief te wijten zijn aan de door u aangehaalde omstandigheden. Zo dateren bepaalde medische documenten reeds van 2018 en januari 2019, en zou de inval op uw huis kort na uw vertrek uit het dorp in hamal 1398 (omzetting westerse kalender: maart 2019) plaatsgevonden hebben, daar u zich op dat moment nog in de provincie Nimroz bevond in Afghanistan (CGVS, p.14). Dit toont aan dat deze medische problemen ook voor de vermeende inval reeds aanwezig waren. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat bepaalde verwondingen of medische problemen te wijten zijn aan een inval door de taliban, omdat deze op zoek waren naar u. Bijgevolg slaagt u er niet in om deze inval van de taliban te staven.

Ook de andere documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en de bladzijde uit uw paspoort bewijzen hoogstens uw nationaliteit en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. De taskara van uw vader en uw broer bewijzen louter hun identiteit, wat niet in twijfel wordt getrokken. De twee badges van het werk van uw broer en zijn werkcontract bewijzen mogelijk zijn tewerkstelling voor de Amerikanen. Zoals supra reeds aangehaald betwist het CGVS het profiel van uw broer als mecaniciens niet, maar is dit profiel niet van die aard dat u een verhoogd risico op vervolging dient te koesteren. Uw eigen badge en opleidingscertificaat bevestigen dat u enkele jaren geleden een opleiding volgende aan de politieacademie. Opnieuw toont dit echter geen vervolging in uw hoofde aan, zie supra. Verder hebben de dreigbrief van de taliban voor uw broer en de brief waarin de dorpsouderen van Zerani uw problemen bevestigen weinig bewijswaarde. Zo hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is. Ook blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Verder werden de medische documenten supra reeds besproken. Ook deze documenten staven een vrees op vervolging in uw hoofde niet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoeker, met name het feit dat werknemers van buitenlandse troepen wel degelijk een groot risico lopen het slachtoffer te worden van de taliban en dat iedereen die in Afghanistan samenwerkt met de buitenlandse troepen gevisieerd wordt, zonder uitzondering. Verzoeker verwijst in deze naar “EASO: Afghanistan Anti-Government Elements”, van augustus 2020 en

de *Laheya* (de gedragscode van de taliban), waarin wordt vermeld dat personen die voor de buitenlandse troepen werken terechtgesteld moeten worden en dat in gebieden die niet onder controle staan van de taliban, 'schaduwrechters' of schaduwgouverneurs deze straffen moeten uitvoeren.

In de verweernota die door de verwerende partij werd bijgebracht en werd toegevoegd aan het rechtslegingsdossier erkent de verwerende partij dat deze bepaling in de *Laheya* is opgenomen en dat burgers die worden geassocieerd met de internationale militaire troepen, of die als welwillend tegenover deze troepen worden gepercipieerd, een risicoprofiel kunnen vormen. De verwerende partij verwijst hiervoor ook naar *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"*, van 30 augustus 2018, waarin kan gelezen worden dat het loutere gegeven dat iemand onder een risicoprofiel valt, niet volstaat om als vluchteling te worden erkend, maar dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden van de betrokken verzoeker (*"UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution"*, p. 48).

Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De verwerende partij verwijst tevens naar *"EASO: Country Guidance Note Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note"* van december 2020 waarin wordt gesteld:

"Personnel working for foreign military troops, in particular interpreters, are seen as a top priority target by the Taliban. Article 11 of Taliban's Layeha (code of conduct) orders the execution of individuals working for Kofaar (foreign infidels), including Tarjoman (interpreters). They have also publicly defined them as criminals who actively participate in the killing of Afghan population and have stated that they shall be excluded from the Afghan society. Members of forces collaborating with foreign troops, contractors and 'spies' are considered responsible by AGEs for killing Afghan civilians and are considered targets. Individuals not on the payroll of the foreign forces but doing general maintenance jobs, are not as systematically targeted, although attacks occur [Antigovernment elements, 2.6.2.3; Conflict targeting, 1.2.3]. The acts to which individuals under this profile could be exposed are of such severe nature that they would amount to persecution (e.g. killing). Not all individuals under this profile would face the level of risk required to establish well-founded fear of persecution. Interpreters are regarded as a top priority target and in general, well-founded fear of persecution would be substantiated. For others under this profile, the individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: specific role and visibility of the applicant, being on the payroll of foreign troops, origin from a contested area or areas with insurgent presence, etc." (p. 60-61).

Uit het voorgaande blijkt dat niet iedere burger die voor de Amerikaanse troepen werkt een risico op vervolging loopt en dat personen die tot het onderhoudspersoneel behoren niet systematisch worden gevisieerd. Zoals blijkt uit de voorgelegde badges en verklaringen van verzoeker behoort zijn broer tot het onderhoudspersoneel van de Amerikaanse troepen. Uit deze informatie blijkt eveneens de vereiste van individualisering en concretisering van het risico.

De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekers broer na ontvangst van de brief van de taliban waarin geëist werd dat hij met zijn werk moest stoppen geen belang hecht aan deze brief en niet ernstig neemt te meer verzoeker verklaarde dat het in zijn streek de gangbare praktijk was dat wanneer mensen niet ingingen op de eisen van de taliban ze werden vermoord (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

De vaststelling dat verzoekers broer ondanks deze bedreiging in de door hem geschetste context een deze dreigbrief niet ernstig nam en opnieuw terugkeerde naar zijn werk zonder zelfs enige voorzorgsmaatregel ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de geschetste gebeurtenissen.

Voorts acht de Raad het evenmin geloofwaardig dat verzoekers broer pas bedreigingen zou ontvangen hebben van de taliban nadat hij reeds anderhalf jaar in dienst was bij de Amerikanen. Ook de Raad acht

het niet aannemelijk dat niemand in anderhalf jaar tijd zou te weten zijn gekomen dat zijn broer voor de Amerikanen werkte. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat de taliban overal leden hebben en dat het voor hen heel gemakkelijk is te weten te komen waar je bent en ze je overal kunnen opzoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Bijgevolg acht de Raad het niet aannemelijk dat zijn broer pas bedreigingen zou ontvangen van de taliban nadat hij reeds anderhalf jaar in dienst was bij de Amerikanen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit de in het administratief dossier aanwezige objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat heeft een dergelijke brief geen bewijswaarde.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat er geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoekers broer omwille van zijn werk zou hebben ontvangen en kon verzoeker evenmin aantonen dat zijn broer effectief om het leven kwam omwille van zijn tewerkstelling als mecanicien bij de Amerikaanse troepen. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier een ander licht op zou kunnen werpen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofd moet worden aangetoond. Verzoeker brengt evenmin geen enkel concreet element bij dat hij persoonlijk, omwille van zijn eigen activiteiten of omwille van het werk van zijn broer, werd of zal worden gevisieerd met het oog op vervolging. Het louter verwijzen naar het risicoprofiel van zijn broer en algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan de voormelde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en

voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er

moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Zerani. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.”

Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom hij als een stedeling uit Jalalabad wordt beschouwd en waarom zijn dorp Zerani als een buitenwijk van de grotere stadsregio van Jalalabad wordt bestempeld. Volgens verzoeker voegt de verwerende partij geen informatie of gedetailleerde landkaart toe om dit te staven.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de kaart van Jalalabad City Region, de Reference Map Nangarhar Province: Surkhrod District (OCHA, april 2014), en een detail van de OCHA kaart van het Behsud district. Op basis van deze kaarten blijkt dat het dorp Zerani, gelegen tussen Chak Noori en Ghochak, effectief tot de buitenwijken van Jalalabad behoort en bijgevolg deel uitmaakt van de grootstedelijke agglomeratie Jalalabad.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de toegevoegde landeninformatie en kaartmateriaal niet stroken met de realiteit en dat Zerani niet tot de grootstedelijke agglomeratie van Jalalabad behoort.

Verzoeker toont ook niet aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier omtrent de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad niet actueel meer is, noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF